Claudia Cojocaru

ELEFĂNȚELUL PLÂNGĂCIOS

Ilustrații: Cătălin Nedelcu

Te Piticot

Reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea prin orice mijloace şi sub orice formă, punerea la dispoziţia publică, în scop comercial sau gratuit, fără acordul scris al Editurii Teopiticot reprezintă o încălcare a drepturilor de proprietate intelectuală.

© Toate drepturile asupra prezentei ediţii aparţin în exclusivitate Editurii Teopiticot.

Editura Teopiticot
Timişoara
tel: 0722.422.433
0256.281.215
fax: 0356.111.115
teopiticot@yahoo.com
www.teopiticot.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Elefănţelul plângăcios / il.: Cătălin Nedelcu; text.: Claudia Cojocaru.
- Timişoara : Teopiticot, 2013
ISBN 978-973-1968-77-3
I. Nedelcu, Cătălin (il.)
II. Cojocaru, Claudia (text.)
821.135.1-93-34

A fost odată un pui de elefant pe nume Trompi. Mammy, mama lui, era cea mai blândă şi mai iubitoare mămică din lume, dar elefănțelul crescuse foarte alintat de bunica şi mătuşa lui şi din această cauză era foarte plângăcios. Când dorea ceva începea să plângă, iar femelele trebuiau să ghicească dacă îi este cald, dacă îi este foame sau sete, sau dacă pur şi simplu vrea să se joace. Pe scurt, plângea din orice.

Însă lui Mammy nu-i convenea că puiul ei, căruia îi venise vremea să meargă la grădiniță, este un smiorcăit. Aşa că într-o zi, ferm dar cu blândețe, îi spuse:

— A venit vremea să mergi la grădiniță. Acolo o să-ți faci prieteni noi şi o să înveți multe lucruri interesante şi poate nu o să mai fii plângăcios. Uite ghiozdanul cu cele necesare, hai să cunoaştem colegii şi pe doamna educatoare.

Dar el nu voia cu niciun chip să se desprindă de mama lui şi de culcuşul cald de acasă. Aşa că începu să plângă în hohote, doar-doar s-o facă pe mama lui să renunțe la idee. Dar Mammy rămase neînduplecată, ştiind că e spre binele lui. Merseră deci spre poiana unde era amenajată grădinița.

Educatoare era Doamna Bufniță şi toate animalele o îndrăgeau şi o respectau pentru cunoştințele, răbdarea şi dăruirea cu care îi învăța pe cei mici. Mammy o chemă deoparte şi îi povesti că Trompi este mai sensibil şi mai smiorcăit decât ar trebui şi o rugă să aibă mai multă răbdare cu el.

În acest timp, Trompi, curios, intră în poieniță să-şi cunoască noii colegi. Însă când văzură ditamai elefantul în mijlocul lor, animăluțele fugiră speriate care încotro. Atât i-a trebuit lui Trompi, a început să plângă amarnic, strigându-i mamei lui:

— Nu vreau la grădiniță! Toți se sperie de mine!

Doamna Bufniță veni repede să calmeze lucrurile, dar grădinița era deja pustie.

— Nu mai plânge Trompi, colegii nu s-au speriat de tine ci doar au fost surprinşi. Mâine dimineață îți voi face cunoştință cu ei şi ne vom juca împreună.